

Filipeni 2.1-8

Adevărata „atmosferă de Crăciun” - David R. Reid

Versete călăuzitoare: Filipeni 2.1-8

Filipeni 2.1-8: Dacă este deci vreo încurajare în Hristos, dacă este vreo mângâiere a dragostei, dacă este vreo comuniune a Duhului, dacă sunt sentimente și îndurări, împliniți-mi bucuria să gândiți la fel, având aceeași dragoste, cu un suflet, gândind una; nimic să nu fie din duh de partidă sau glorie deșartă, ci, în smerenie, unul considerându-l pe altul mai presus de sine însuși, nu privind fiecare la ale lui, ci fiecare și la cele ale altora. Pentru ca acest gând să fie în voi, care era și în Hristos Isus: care, fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce.

Atmosfera Crăciunului

Să fi în atmosfera Crăciunului înseamnă ceva diferit pentru fiecare. Unii asociază aceasta cu sentimentul reconfortant că la Crăciun „niciunde nu există un loc ca acasă”. Alții o asociază cu agitația de a cumpăra cadouri, de a le împacheta și de a le pune sub bradul de Crăciun. Pentru elevi, înseamnă să scape de școală și de învățat pentru câteva zile. Cu alte cuvinte: a fi în atmosfera Crăciunului înseamnă de fapt a fi plin de bucuria anticipată pentru lucrurile bune care ne așteaptă de Crăciun.

Dar cum rămâne cu Isus Hristos? Face și El parte din „atmosfera Crăciunului”? De fapt, nu! Cu excepția câtorva jocuri de crăciun cu Nașterea Domnului, societatea noastră L-a exclus pe Domnul Isus din sărbătoarea de Crăciun. Crăciunul a devenit atât de lumesc în cultura noastră, încât se poate sărbători Crăciunul fără a avea nici măcar un singur gând semnificativ despre Isus.

Sărbătorirea Crăciunului în adevărata sa semnificație înseamnă: a-I da lui Isus Hristos locul care I se cuvine. Însă, acest lucru nu înseamnă mai multe jocuri de crăciun cu nașterea Domnului și cântări de Crăciun, nu, ci mai degrabă înseamnă să avem gândul lui Hristos: sărbătorirea Crăciunului în mod autentic înseamnă să fim caracterizați prin dăruirea de Sine a Domnului nostru. Acest lucru va fi cu greu posibil pentru o lume necredincioasă și necreștină, nici măcar în perioada Crăciunului. Dar pentru un creștin credincios în creștere, acest lucru este posibil, pentru că viața lui Hristos este în el, iar o astfel de viață de dăruire de sine este posibilă datorită Duhului Sfânt care locuiește în creștinul credincios. Epistola către Filipeni 2.5-8 ne spune că creștinul credincios are responsabilitatea de a reflecta în viața sa felul de gândire al Domnului Isus: renunțarea de sine și sacrificiul de sine. Aceasta este adevărata „atmosferă a Crăciunului”.

Probleme în biserica primară

De ce a pus Dumnezeu să se scrie aceste versete minunate în Filipeni 2? Pentru că exista o problemă comună în biserica primară: mulți credincioși din Filipi erau egoiști și mândri și se gândeau numai la ei înșiși (Filipeni 2.3,4). Ne sună cunoscut faptul acesta? Problema credincioșilor din Filipi este, de asemenea, o problemă actuală. „Eu” pare să fie întotdeauna

Filipeni 2.1-8

prioritatea noastră cea mai mare. Nu e de mirare că Dumnezeu l-a pus pe apostolul Pavel să scrie scrisoarea către Filipeni în Cuvântul Său sfânt. Această scrisoare este Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi astăzi, așa cum a fost și pentru credincioșii din Filipi. Să ascultăm ce are Dumnezeu să ne spună!

- Trebuie să arătăm un sentiment mai mare de apartenență comună și să ne iubim unii pe alții (Filipeni 2.2). Nu este conform Scripturii ca noi să ne servim doar propriile interese și să ne facem independenți de ceilalți credincioși.
- Noi trebuie să avem grijă de interesele fraților și surorilor noastre (Filipeni 2.3,4). Ignorarea sau vorbirea de rău a altor credincioși nu este conform Scripturii.
- De asemenea, trebuie să întindem mâna și să arătăm dragoste și celor cu care ne este greu să ne înțelegem (Filipeni 2.2; vezi și Filipeni 4.2).
- Ar trebui să ne străduim să avem unitate de gândire, de spirit și de scop cu acei credincioși care nu văd totul ca noi (Filipeni 2.2; vezi și Filipeni 1.27).

Acest lucru nu este ușor, dar este conform Scripturii. Adevărata „atmosferă de Crăciun” implică multă abnegație, sacrificiu de sine și dăruire de sine.

Exemplul Fiului veșnic al lui Dumnezeu este o ilustrare măreață a ceea ce înseamnă să te dăruiești pe tine însuși pentru alții. El a renunțat la gloria Sa și la măreția cerului - pentru noi (Filipeni 2.6). El S-a identificat cu nevoile umane și S-a făcut Om - pentru noi (Filipeni 2.7). Și-a dat viața și a murit de bună voie - pentru noi (Filipeni 2.8). Cu fiecare pas în viața Sa, Domnul nostru a renunțat la ceva ce era al Lui de drept. Aceasta este atitudinea care ar trebui să caracterizeze pe un creștin. Cum mai pot să îmi apăr „drepturile” după ce am citit aceste pasaje din Scriptură? A avea felul de gândire al lui Hristos este departe de ceea ce se înțelege astăzi prin „atmosfera Crăciunului”!

Întruparea lui Hristos

Așa cum am mai spus: această parte a Cuvântului lui Dumnezeu este de o mare importanță doctrinară. Aceste câteva versete conțin învățătura despre întruparea lui Hristos. Faptul că Dumnezeu a devenit Om este, până la urmă, istoria Crăciunului. Dar pentru că acest pasaj din Scriptură a fost adesea înțeles greșit, este important să examinăm aceste versete cu atenție. Prima parte a versetului 6 ne spune că Isus nu a început să fie Dumnezeu în Betleem și nu a încetat să fie Dumnezeu în Betleem. „Fiind în chip de Dumnezeu” transmite ideea că El era Dumnezeul cel veșnic. Ca o ilustrare, am putea spune despre Bruce Jenner, campion olimpic la decatlon în 1976: „Jenner, un atlet prin natura sa, a câștigat medalia de aur la Montreal.” Jenner nu *a devenit* atlet la Montreal, ci *era* un atlet cu mult înainte și încă mai *este* – „prin natura” sau prin „ființa” sa.

Deoarece Fiul etern era Dumnezeu prin însăși natura Sa, El avea toate semnele exterioare sau efectele sau „asemănările” Dumnezeirii, respectiv, era complet egal cu Dumnezeirea. Nu exista slavă sau măreție a lui Dumnezeu care să nu-I aparțină. A doua parte a versetului 6 ne arată dispoziția Sa de dăruire de Sine. Fiul veșnic nu a considerat aceste revelații exterioare ale Dumnezeirii ca fiind ceva pe care ar fi trebuit să le păstreze ca pe o comoară. El a lăsat deoparte aceste glorii (dar nu și Ființa Sa!) pentru a putea veni la noi! Cuvântul „egal” din fraza „să fie egal cu Dumnezeu” este de fapt la plural acolo. Înseamnă să ai semnele și revelațiile exterioare

Filipeni 2.1-8

ale faptului că ești egal cu Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a renunțat în mod voluntar la semnele Dumnezeirii Sale, atunci când a venit pe acest pământ.

Însușirile Sale divine

S-a golit pe Sine Însuși (Filipeni 2.7). Prin aceasta, Fiul etern nu a renunțat niciodată la Dumnezeirea Sa, dar a renunțat la *semnele exterioare* ale Dumnezeirii Sale. Când a venit pe pământ, a lăsat deoparte gloria și măreția cerească. Nu era nicio aureolă deasupra Copilașului desăvârșit din ieslea din Betleem. Dar cum rămâne cu însușirile Sale divine - omnipotența, omnisciența și omniprezența Sa? S-a dezbrăcat Fiul lui Dumnezeu de aceste însușiri, când a venit în această lume? Nu! Aceste însușiri nu pot fi separate de natura și ființa lui Dumnezeu, iar Fiul lui Dumnezeu nu a încetat în nici un fel să fie Dumnezeu atunci când a devenit Om. Domnul Isus a renunțat în mod voluntar la folosirea acestor însușiri divine, dar ele aparțineau Ființei Sale la fel ca mai înainte.

În Evanghelii se evidențiază mereu modul în care El Și-a folosit însușirile divine pentru binele altora. Vedem atotputernicia Sa în puterea Sa asupra bolii, atunci când i-a vindecat pe bolnavi; puterea Sa asupra morții, atunci când a înviat morții; puterea Sa asupra demonilor, atunci când i-a eliberat pe oameni de demoni; puterea Sa asupra dezastrelor, atunci când a liniștit lacul (vezi Luca 8). Vedem omnisciența Sa, de exemplu, în faptul că a prevăzut toate detaliile pe care le va întâlni în viitor: suferințele Sale, respingerea, moartea și învierea Sa (Marcu 8.31). El știa cine Îl va trăda (Matei 26.21-25); știa că Petru se va lepăda de El exact de trei ori înainte de răsăritul soarelui (Marcu 14.29,30); știa că va fi răstignit (Ioan 12.32,33); știa că după înviere Se va înălța la cer (Ioan 14.28,29).

Cum rămâne cu omniprezența Domnului, când era aici pe pământ? Deși această idee a omniprezenței Sale este dincolo de înțelegerea noastră limitată, Scripturile vorbesc despre faptul că El nu a renunțat la această calitate nici atunci când a devenit Om. De exemplu, în Matei 18.20, Isus spune: „Căci unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” Deși această afirmație se aplică de obicei la timpul prezent, să ne amintim că El a spus acest lucru la timpul prezent - în timp ce era prezent în trup pe pământ. Desigur, trupul Domnului nostru a fost întotdeauna într-un singur loc și la un moment dat, la fel cum trupul Său de înviere este și astăzi. Dacă Îl privim pe Fiul lui Dumnezeu de omniprezența Sa pentru că a luat un trup de carne la întrupare, atunci negăm o parte esențială a Dumnezeirii Sale veșnice, pentru că Isus trăiește în trup astăzi! Într-o zi Îl vom vedea pe Domnul nostru ca Persoană și totuși El este deja în mijlocul nostru astăzi. El este omniprezent. Fiul etern a fost întotdeauna omniprezent. Învățătura creștină despre omniprezența lui Dumnezeu este: Dumnezeu în întregime, în toate locurile, în toate timpurile.

„Făcându-Se în asemănarea oamenilor”

Filipeni 2.7 arată că, atunci când Fiul lui Dumnezeu a devenit Om, „a luat chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca un om”. Ideea este următoarea: Dumnezeu a preluat natura umană, a devenit Om. Să observăm legătura cu începutul versetului 6. El a avut întotdeauna natura lui Dumnezeu (Filipeni 2.6), dar a luat natura de om (Filipeni 2.7). Ideea nu este că El a renunțat la o natură pentru a o lua pe cealaltă, ci mai degrabă că a luat natura umană în plus față de Dumnezeirea Sa eternă. Isus a fost și este pe deplin Om și pe deplin Dumnezeu. El nu este cincizeci la sută Dumnezeu și cincizeci la sută Om; El este sută la

Filipeni 2.1-8

sută Dumnezeu și sută la sută Om! Fiul „a luat chip de rob” și S-a predat complet voinței Tatălui (Matei 20.28). „Făcându-Se în asemănarea oamenilor” înseamnă: El a fost realmente și cu adevărat Om și cu toate însușirile pe care le are un om natural - cu excepția, desigur, a naturii păcătoase (2 Corinteni 5.21; 1 Ioan 3.5; 1 Petru 2.22). Dar „în asemănarea oamenilor” indică în afară de aceasta că El nu era doar și numai un Om; Dumnezeirea Sa veșnică a rămas; El era Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Nu era nimic extraordinar în ceea ce privește aspectul exterior al Domnului nostru, când a mers pe această planetă. „La înfățișare fiind găsit ca un om” (Filipeni 2.7) înseamnă că El a mâncat, a vorbit și a fost îmbrăcat ca un om din acea generație și cultură. El a fost ca un împărat care își dezbracă temporar hainele împărătești și îmbracă hainele unui simplu țăran, pentru a se identifica cu poporul său și a se pune în situația lui. Slava Domnului, maiestatea și regalitatea Sa erau ascunse în spatele înfățișării umane, pe care a luat-o.

Ca Om și Slujitor desăvârșit, Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși în ascultare totală pentru alții - chiar până la moarte pe cruce (Filipeni 2.8). Devotamentul deplin ar trebui să fie, de asemenea, mentalitatea creștinului credincios în creștere. Aceasta este adevărata „atmosfera de Crăciun”.

Titlu original: „True Christmas Spirit”

Sursa: www.growingchristians.org